

Junak

Jak, izrušen

Tuguje, plače, pobjeđuje.

On je naš junak.

Vukovar!

Karlo Sučić 5. b

Vukovar

Hrabar, jak

Spašava, brani, štiti

Voli svoj narod

Heroj.

Niko Križan, 5.c

Vukovar

Hrabar i velik

Žrtvovanje, spašavanje i borba

Živi vječno naš heroj!

Vukovar!

Martin Duvnjak, 5.c

Vukovar

Tužan, neustrašiv.
Ne odustaje, bori se, uzdiže.

Moj heroj i moj ponos
Vukovar – grad ljubljeni!

Ana Marija Varnica, 5. c

Vukovar

Hrabar, oplakivan

Obrana, pad, uzdizanje

Štit naše domovine

Heroj

Anton Zokić, 5.c

Vukovar
Povijestan, poseban
Rat, uzdizanje, rast
Znak naše pobjede
Hrvatska!

Egon Ivanda, 5.b

Vukovar

voljen, povijestan

ratovanje, umiranje, oplakivanje

pun ožiljaka u srcu

sjećanje

Petra Luna Corsini, 5.c

Vukovar

Snažan, nepobjediv

pucanje, ubijanje, sjećanje

potiče radost i nadu

sloboda

Josip Granić, 6.c

Vukovar

Ponosan, hrabar

rušenje, obnavljanje dizanje

osmjehuje se sretnoj budućnosti

Vodotoranj

Karmen Kapov, 6.c

VUKOVARSKÉ RANE

Sunce se diže nad gradom, no nitko se ne oglašava. Kuće miruju u tišini, beživotne.

Oni koji su vani u dubokom su snu.

Baka je drijemala na grmu dok su majka i kćerka zaspale na cesti u crvenoj lokvi.

Cesta kao led napukla negdje i potpuno nestala.

Gomila razlomljenih zidova i krovova nekada su bili topli domovi.

Na svakom koraku pod nogama se čuje pucketanje stakla i šljunka, metci se kotrljaju sa svih strana... Vjetar podiže prašinu i s njom nosi plač i jauke ranjenoga grada.

Nekada su djeca veselo trčkarala ovim ulicama i glasno se smijala kroz prozore kuća...

No, danas je Vukovar ožiljak na licu naše Domovine.

Ivo Biliškov, 8.a

~VUKOVAR~

Vukovar. Nedodirljiv. Dalek, tako poznat, ali ipak tako nepristupačan. Vukovar. Rat. Tuga. Nepravda... Krivnja. Sućut. Klonulost. Vukovar...

Dramatično, zar ne? Naime, od malena učimo o Vukovaru. Učimo o njemu toliko dugo da kada nastavnica zada temu sastava 'Vukovar' uopće ne treba objašnjavati. Zna se što je Vukovar. Rat... Daleko... Tuga... Nepristupačno..., ali je li samo to Vukovar? Pad Vukovara dogodio se osamnaesti studenog 1991. godine. Od tada je prošlo trideset godina...

Kada netko kaže Vukovar, osmijeh nam nekontrolirano padne s lica. Pomislimo na tužne, tragične događaje, osjećamo sućut i malo neobjašnjive, suosjećajne krivnje. To je normalno. O Vukovaru učimo odmalena, te su nas paleći svijeće za žrtve Vukovara svake godine, naučili o tužnim, nepravednim, tragičnim i neoprostivim stvarima i događajima.

Smatram da je ono što se dogodilo Vukovaru istinski užasno. Je li samo to Vukovar? Postoji li nešto više od Vodotornja? Nešto veće i šire od velikoga groblja? Postoji li nešto dalje i skrivenije od Ovčare? Ja mislim da postoji. Ja mislim da se u Vukovaru rađaju djeca. Ja mislim da se u Vukovaru vjenčavaju mladi ljudi. Ja mislim da u Vukovaru danas jedan veseli desetogodišnjak slavi rodendan. Mislim da se djeca krste. Mislim da se mladići i djevojke krizmaj. Mislim da su djevojke na prvi dan

škole nervozne jer ne znaju što odjenuti, a da na svježije božićno jutro, dječica bude ostale ukućane ne bi li svi ustali i počeli otvarati darove.

Ja ne znam puno o Vukovaru, ali znam da prema njemu osjećam veliko strahopoštovanje. Želim posjetiti Vukovar. Želim se popeti na Vodotoranj. Želim se pomoliti ispred velikog groblja. Želim se rasplakati ispred vukovarske bolnice. Možda kada se sve to dogodi, promijenim trenutno mišljenje, no sada smatram da u Vukovaru danas žive veseli ljudi i da iako je povijest njihova grada mlada i tragična, uči nas o mnogočemu te je važno znati da u Vukovaru ljudi svako jutro idu na posao, da djeca svakoga dana idu u školu, da svako proljeće: livade zamirišu, potoci nabujaju i da u Vukovaru svakoga jutra, svakoga dana ponovno izlazi sunce.

DINKA BOBAN 8.b

Od Lukšića do Vukovara

Jutro je, budi se, uzbuđena sam, krećem na ekskurziju. Dolazim do autobusa, osvrćem se, nigdje nikoga....

Zvoni alarm, mama me budi, osmijeh se vraća, zabrinutost nestaje, pravo uzbuđenje tek počinje. Stvari su spremne, pozdravljam se s roditeljima i jurim prijateljicama iz škole. Svi smo nekako tihi kao da nismo ni svjesni da nas čeka dugo zajedničko putovanje, druženje i razgledavanje nekome znanih, a mnogima neznanih mjesta pejzaža. Smjestili smo se u autobus i krenuli na naše zajedničko putovanje. Netko je pričao, neki su još bili pospani, a ja sam radoznalo gledala krajolik Lijepe Naše. Čula sam od roditelja, pročitala iz knjiga da je lijepa, najljepša. Sad je šansa da se u to i sama uvjerim.

Prvi dan smo proveli najveći dijelom u vožnji. Kroz prozorska stakla autobusa upijala sam ljepote naše domovine na jedan sasvim drugačiji način. Željela sam upoznati sva mjesta kroz koja putujem, sve što vidim i osjećam. Sasvim drugačije od putovanja s roditeljima koji su me bezuspješno pokušavali zainteresirati. Kao da sam je počela osjećati. Gledati drugačijim očima. Ne podrazumijevati je. More, planine, šume i doline izmjenjivale su se u svojoj ljepoti zajedno s mojim osjećajima. U Vinkovce smo stigli dosta kasno. Tek sutradan započinje prava pustolovina po našoj ravnoj i lijepoj Slavoniji. Osijek je bio prvo odredište. Posebno lijep grad. Stari i novi dio grada i prekrasna Drava. Poslije Osijeka krenuli smo put naše Baranje točnije do Kopačkog rita, parka prirode-jedinstvene ekološke oaze. Bez riječi sam, bez daha, raširenih zjenica od nestvarne ljepote. Jedina misao koja je tada nastala u mojoj glavi bila je: „Bože hvala Ti na ovom komadiću raja u kojem imao privilegiju živjeti.“ Vukovar... Grad-simbol našeg opstanka, borbe za slobodu, velikog ponosa i patnje našeg naroda. Posebna posveta i podsjetnik na ta tužna vremena i križ na rijeci Dunavu, ponosni Vodotoranj koji se prkosno izdiže iznad ravnice i kao da šalje poruku: „Pokušate li ponovo i gore ćete proći.“ Tišina, tuga i pokoja skrivena suza na našim licima govorila je više od tisuću riječi. Spomen dom-Ovčara. O tome sam ponovo slušala, čak ponešto i znala, no tek sad osvijestila koju tugu i bol skriva. Obuzeo me snažan osjećaj

tuge, ali i bijesa. Osjećala sam se kao da sam dio tih naših junaka koji su dali ono najvrjednije da bih ja danas živjela u ljepoti domovine svoje. Dok je i posljednjeg Hrvata, živjet će i oni. Toliko im dugujemo, a oni to osjećaju, znam to. Ilok i ljepote njegovih vinskih podruma posebna su priča. Vino ne volim piti, ali postoje mnogi odrasli koji će se sa zadovoljstvom počastiti pokojom buteljom posebnog sadržaja. Neka im je u zdravlje! Na povratku smo posjetili Đakovo i Đakovačku ergelu. Još jedna prepoznatljivost Lijepe Naše. Naš ponos i tradicija koju ljubomorno čuvamo od drugih. Na povratku svojim domovima, dojmovi su se slijegali, umor svladao tijelo, a srce ispunjeno do kraja. Ovo putovanje je ispunilo sva moja očekivanja tim više što smo okrunili naša prijateljstva koja smo gradili osam godina, a drugu majku, Domovinu, konačno doživjeli na pravi način.

Maria Lukač, 8.a

OD LUKŠIĆA DO VUKOVARA

Slavonija, ravnice i žitna polja. Pravi šećer na kraju kada nakon dugog putovanja preko visokih planina dođeš na beskrajnu čistinu, kada osjetiš toplinu žitnih polja, žarkoga sunca, a tek gostoprimljivih Slavonaca.

Uputivši se iz Kaštel Lukšića u ranim jutarnjim satima sunce nam je slalo svoje pozdrave. Zakoračivši u drugu dimenziju zvanu Slavonija pustolovina je započela. Svaki grad koji smo posjetili me očarao svojim visokim građevinama i posebno svojim ljudima. Svaki grad, toliko jednak, a toliko različit. Vinkovci. Grad u kojem sam upoznala slavonsku kulturu. Pratiš li zvuk živopisne glazbe i melodične tamburice dovest će te u samo srce grada. Stigli smo u Osijek. Visoka katedrala obuzima dah, prekrasna iznutra i izvana. Slobodno smo vrijeme proveli lutajući najmisterioznijim gradom Slavonije u kojem smo kušali najukusnije sladolede slastičarnice Petar Pan. Vitke žirafe iz zoološkog vrta velikodušno su nas dočekale, zaželjevši da nam se i one mogu pridružiti šetnji pored Dunava. Istoga dana u Kopačkom ritu uživali smo u čarobnom pjevu tih posebnih letača, jako preciznih i misterioznih. Obzor je bio prekrasan, priroda svuda oko nas. Došavši u Vinkovce ugođaj se izmijenio. Buka i žamor. Bili so spremni naučiti Vinkovčane kako se to Dalmatinci zabavljaju. Sljedećeg jutra u ranu zoru osjetivši strah i trepet Dunava stigli smo u Vukovar, grad pobjede. Ponovno tišina, ali ovaj put ta je tišina bila posebna. Nisi mogao čuti ni muhe u letu. Samim pogledom na ljudska lica ispričana je herojska priča Vukovara. Rijeka Vuka tiho prolazi gradom i daje mu pobjednički čar. Posjetili smo ovčaru, to veliko mjesto na kojem su naši junaci prolijevali svoju krv baš kao Isus na križu, da bi mi imali ono što danas možemo zvati svojom vlastitom neovisnom državom. U memorijalnom centru vidjevši sva ta lica hrabrih boraca koja sada žive u našim sjećanjima i nisu u potpunosti mrtva obuzeo nas je sivi, kišni oblak tuge. Posjetili smo i memorijalno groblje, more bijelih križeva, posvećenih svim stradalima u Oluji. Nakon svih tih teških godina rata lijepo je vidjeti trobojnicu s hrvatskim grbom vijoreći na povjetarcu i vodotoranj, pobjednički simbol Vukovara koji sada ponosno stoji na svojim čvrstim temeljima i svi mu se dive. Krivudave ceste dovele su nas do Iloka, najistočnijeg grada Lijepe Naše. Kao da smo još uvijek, nakon 30 godina, mogli osjetiti tenziju tek pogledavši na drugu, tmurniju obalu Dunava. Uživavši u beskrajnim zelenim livadama, došlo je vrijeme za odlazak. Svima poznata izreka kaže: „Sve što je lijepo kratko traje pa se tako i našem putovanju bližio kraj. Pošavši kući zaustavili smo se u Đakovu. Posjetili smo Katedralu sv. Petar i upoznali grad. Društvo su nam pravili najuglađeniji đakovački lipicanci zbog kojih je i kraljica Elizabeta došla iz daleke Britanije, a mi ih imamo čast zvati našima. Svi iscrpljeni od dugog putovanja došli smo u Kaštela gdje je naša pustolovina završila.

Slavonijo, ti zaista jesi čarobna. U tebi se rađaju ljubavi mlade i djeca s tobom zajedno stare. O tebi se pričaju pobjedničke priče kojima se ljudi diče. Zato ću te zauvijek pamtit kao što ti pamtiš lica svojih heroja. Ponosna sam što te mogu zvati SVOJOM.

